

In Memoriam

G. W. VAN DER LINDE

Op 2 Mei j.l. overleed te Zwolle op 69-jarige leeftijd collega G. W. van der Linde, bij het merendeel der jongere generatie onbekend, maar hooggewaardeerd door de ouderen en de jongeren, die hem wél kenden.

Hij was een groot man. Niet in die zin, dat hij een uitblinker was op sportgebied, dat hij daverende redevoeeringen hield, of dat hij op wetenschappelijk gebied opvallende artikelen schreef of gewichtige studieproblemen oploste, maar groot was hij in het kleine, als men onder dit laatste wil rangschikken begrippen als bescheidenheid, eerlijkheid, nauwgezetheid, ijver en zorg voor zijn praktijk en gezin.

Na enige jaren als onderwijzer werkzaam geweest te zijn, voelde hij zich aangetrokken tot de tandheelkunde en na zijn examen in 1904 vestigde hij zich in Zwolle, alwaar hij zich al spoedig, als mens en door zijn nauwkeurige werk, een goede naam verwierf en zich tot verleden jaar — toen de eerste aanval van zijn ziekte daar plotseling een einde aan maakte — in een bloeiende praktijk mocht verheugen. Reeds in die eerste jaren, toen het verenigingsleven nog weinig te betekenen had en daarmee de mogelijkheid tot verdere tandheelkundige ontwikkeling buiten de grote steden beperkt was, hield hij met wijlen collega J. Rozendaal uit Deventer en J. Sanders Ezn., toenmaals nog in Meppel, geregelde bijeenkomsten ter onderlinge bespreking van tandheelkundige onderwerpen.

In de juist in 1904 opgerichte Vereniging van Ned. Tandartsen — aanvankelijk een kleine kring van studiegenoten — leerde men zijn goede eigenschappen steeds meer kennen en zo bekleedde hij daarin het ambt van voorzitter, toen in 1919, onder erige argwaan van de zijde van de Vereniging en het Ned. Tandh. Genootschap, de Maatschappij werd opgericht. Het pleit voor de goede smaak en de diplomatie van Van der Linde, dat hij, hoewel persoonlijk voorstander van de oprichting van de Mij., niet in de tijd dat hij voorzitter van de Vereniging was, het initiatief wilde nemen tot het stichten van de afdeling Overijssel. Wel gaf hij van het eerste begin af en gedurende lange tijd zijn beste krachten als secretaris, en als lid en voorzitter van de A.Z.C. Als blijk van dankbaarheid voor al zijn werken — o.a. bleek in 1940 toevallig, dat hij sinds de oprichting slechts 2 vergaderingen verzuimd had — werd hij in 1941 benoemd tot erelid der afdeling.

Ook van de kring Zwolle was hij vele jaren een secretaris-penningmeester, als men zich geen betere kan wensen.

Dat hij zitting had in de Afdelingsraad en in het College voor Medisch Tuchtrecht, demonstreert voldoende zijn algemeen erkende onkreukbaarheid.

Buiten zijn harde werken voor zijn praktijk en het tandheelkundige verenigingsleven toonde hij ook veel belangstelling voor andere algemene zaken. Onder meer was hij 20 à 30 jaren lang een der leidende figuren van het Toonkunstkoor te Zwolle, waarvan hij eveneens honorair lid was.

Even consciëntieus als hij zich gaf aan de genoemde en ongenoemde grotere dingen, verzorgde hij de kleinere, die zozeer het leven kunnen veraangenamen. Onverschillig of het een privé- dan wel een gezamenlijk uitstapje was (bijv. na een jaarvergadering), of wel jaarfeuf van de Kegelclub of zelfs een doodgewoon huiselijk feestje, steeds was alles tot in de puntjes verzorgd. Zo was hij nu eenmaal: alles wat hij op zich genomen had — en dat was veel — was af.

Wat het allermeest in hem te bewonderen valt is wel, dat hij ondanks dat alles nog tijd en kracht kon vinden om zich, als het prototype van een voorbeeldig echtgenoot en vader, liefdevol en zorgzaam te wijden aan de belangen van zijn gezin en familieleden, als deze zich in moeilijkheden bevonden.

En in die zin noem ik hem, trots zijn bescheidenheid, een waarlijk groot man, een edel mens.

Al lijdt zijn familie ook het grootste verlies door zijn verscheiden, toch missen behalve zijn vele vrienden, ook wij allen, tandartsen, hem als een lichtend voorbeeld van algemene plichtsbetrachting.

Moge hij in het hiernamaals beloond worden voor zijn verdienstelijk leven op aarde. Rust in vrede, beste Gerrit.

J. A. HOLTHAUS

INGEZONDEN

„CEST LE TON QUI FAIT LA MUSIQUE”

Een ieder, die in woord of geschrift een bepaalde mening over een wetenschappelijk onderwerp naar voren brengt, is uiteraard aan critiek blootgesteld. Nu is het ongetwijfeld het goed recht zo niet de plicht van een wetenschappelijk werker om naar beste weten, eigen visie te stellen naast en zo nodig tegenover die van anderen. Hiermede kan de wetenschap alleen maar gediend zijn.

Zo heeft dan ook collega de Jonge gereageerd op een mededeling van mejuffrouw de Boer, welke laatste verscheen in het Maartnummer van dit Tijdschrift. Het is echter niet naar aanleiding van de inhoud van deze reactie, dat ik hier enige gedachten naar voren zou willen brengen doch wel aangaande de vorm, waarin collega de Jonge aan zijn inzichten gestalte heeft gegeven. En helaas, deze vorm is m.i. niet zoals men dat van iemand van wetenschappelijk formaat zou mogen verwachten.

Collega de Jonge schrijft o.m., dat mejuffrouw de Boer in bedoelde casuïstische bijdrage „nadrukkelijk onderstreept”, dat het beschreven geval afkomstig is van een afdeling van het Tandheelkundig Instituut waarvan zij het waarnemend hoofd is. Nu is het mij niet gelukt, deze „nadrukkelijke onderstreping” in de mededeling van mejuffrouw de Boer te ontdekken.

Wanneer collega de Jonge de resultaten van een onderzoek publiceert, vermeldt hij daarbij — terecht — toch ook de bron en zijn functie! Vindt hij dit dan ook een „nadrukkelijke onderstreping”?

„C'est le ton qui fait la musique”: naast zijn wetenschappelijk hoofdthema, heeft collega de Jonge een onzuivere tegenmelodie gezongen, zulks niet ten voordele van zijn naam als dienaar der tandheelkundige wetenschap.

H. H. W. VERDENIUS

„MEMORIE VAN ANTWOORD”

Met welwillende toestemming der redactie, die zo vriendelijk was, mij de beschouwingen van collega Verdenius ter kennisname toe te zenden, moge ik het navolgende opmerken.

Wanneer ene publicatie aanleiding geeft tot critiek, dan dient deze óók in zijne vorm aan zéér bepaalde eisen te beantwoorden. Dit vooropstellende, zoude ik het betoog van mijn geachte opponent vrijwel letterlijk kunnen onderschrijven — ware het niet dat zijne beschouwingen uitgaan van de onjuiste veronderstelling als zoude *critiek* het doel mijner eerste mededeling geweest zijn: quod non! Ik zoude derhalve zijne op deze onjuiste praemisse steunende conclusies als niet ter zake dienende gevoegelijk onbesproken kunnen laten, ware het niet, dat ik — óók terwille van de overige lezers van dit tijdschrift — ene korte toelichting op een en ander ook zelf op prijs stel.

Ene wetenschappelijke controverse kan uiteraard tot critiek prikkelen. In casu echter was van zulk ene controverse geen sprake, voor critiek derhalve geen plaats; wie een geval van anodontie als reductievorm bestempelt, stelt zijne diagnose verkeerd en risqueert nu eenmaal ene terechtwijzing; welke ik op grond van weloverwogen motieven een bepaalde vorm gaf. Collega *V e r d e n i u s* houde het mij ten goede: ik acht het niet voegzaam, mijne overwegingen ten deze der openbaarheid prijs te geven.

Een tweetal opmerkingen uit het betoog van collega *V e r d e n i u s* moge vervolgens niet onbesproken blijven. Wanneer de auteur van een wetenschappelijk geschrift de naam vermeldt van het instituut resp. laboratorium zijner werkzaamheid en de functie welke hij daar bekleedt, *dan onderstreept hij daarmede nadrukkelijk het character zijner publicatie*: want in zijn werk vertegenwoordigt hij in zekere zin het desbetreffende instituut. Als zodanig heeft hij de wetenschappelijke standing van dit instituut hoog te houden. Schiet hij daarin tekort dan laadt hij — ook tegenover zijne lezers — een andere verantwoordelijkheid op zich dan wanneer hij slechts privaat spreekt.

Tenslotte: collega *V e r d e n i u s* make zich geen zorg over mijn naam als „dienaar der wetenschap”. Het oordeel daarover blijve liever ervarener deskundigen voorbehouden!

Dr. TH. E. DE JONGE